

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Jana Dvořáka a soudců Aleše Korejtky a Petry Venclové

žalobce: **J. P.**
zastoupený Alicí Kluzákovou, advokátkou,
sídlem Sokolovská 454/126, 186 00 Praha,

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 2. 2021, č. j. 4861/21/5200-10421-711811,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Žalobou napadené rozhodnutí

1. Správce daně na základě daňového řízení vedeného u obchodní korporace JIP majetková, s.r.o., DIČ: CZ25922858, zjistil, že žalobce je držitelem dluhopisů JIP 7_2027 s datem emise 30. 11. 2012. Správce daně následně vyzval žalobce, aby předložil veškeré listiny

- vztahující se k těmto dluhopisům (včetně originálů dluhopisů), které byly vydány emitentem JIP majetková, s.r.o. (výzva ke splnění povinnosti ze dne 25. 5. 2018, č. j. 1155022/18/2801-60564-605231).
2. Žalobce dne 3. 6. 2018 udělil daňovému poradci D. Č. speciální plnou moc k „zastupování ve věci reakce na výzvu ke splnění povinnosti č. j. 1155022/18/2801-60564-605231 ze dne 25. 5. 2018 – zejména k zapůjčení správcem daně vyžádaných listin“. Při ústním jednáním dne 7. 6. 2018 (protokol č.j. 1237364/18/2801-60564-605231) zástupce žalobce předložil správci daně listiny, které zástupce žalobce, jehož jednání zavazovalo přímo zastoupeného žalobce, identifikoval jako „originály dluhopisů“ emitovaných JIP majetková, s. r. o. (strana 3 protokolu), resp. 8 hromadných listin nahrazujících celkem 40 000 000 dluhopisů jmenovité hodnoty 1 Kč (každá z 8 hromadných listin nahrazovala 5 000 000 dluhopisů jmenovité hodnoty 1 Kč) s úředně ověřeným podpisem jednatele emitenta J. P., nar. X (J. P., nar. X, je synem žalobce J. P., nar. X, do 19. 7. 2019 společníka JIP majetková, s. r. o., a do 13. 2. 2007 jednatele téže korporace). Originály dluhopisů správce daně převzal, pořídil kopie originálů předložených listin a vše zachytil v protokolu č. j. 1237364/18/2801-60564-605231, který zástupce žalobce bez výhrad podepsal. Dále zástupce žalobce předložil správci daně smlouvu o úpisu uzavřenou dne 10. 12. 2012 mezi JIP majetková, s. r. o., a žalobcem.
 3. Správce daně následně na základě výzvy k součinnosti od České spořitelny, a. s., opatřil výpisy z běžného účtu žalobce č. 4467193/0800, z nichž zjistil, že v předmětných zdaňovacích obdobích byly dne 25. 11. 2015 a dne 15. 2. 2017 na uvedený účet připsány částky od JIP majetková, s. r. o., vždy ve výši 2 800 000 Kč (tj. za každé z uvedených zdaňovacích období), celkem tedy 5 600 000 Kč.
 4. Dne 20. 12. 2018 byl žalobce vyzván k podání dodatečných daňových přiznání k dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2015 a roku 2017 (viz výzvy k podání dodatečného daňového přiznání k dani z příjmů fyzických osob ze dne 20. 12. 2018, č. j. 1833230/18/2801-60564-605231, a ze dne 20. 12. 2018, č.j. 1833237/18/2801-60564-605231, obě doručené žalobci dne 21. 12. 2018), neboť dle zjištění správce daně žalobcem předložené listiny (které zástupce žalobce dne 7. 6. 2018 předkládal správci daně jako originály hromadných listin nahrazujících dluhopisy) neobsahovaly zákonem stanovené náležitosti [konkrétně údaj nutný k jednoznačné identifikaci prvního vlastníka dluhopisu (§ 6 odst. 1 písm. k/ zákona č. 190/2004 Sb., o dluhopisech, v rozhodném znění, dále též „zákon o dluhopisech“)], a proto nebyly platně vydány, jelikož dle § 5 odst. 1 zákona č. 591/1992 Sb., o cenných papírech, v rozhodném znění (dále též „zák. č. 591/1992 Sb.“ či „zákon o cenných papírech“), je cenný papír vydán až dnem, kdy splňuje všechny náležitosti pro něj zákonem nebo jiným právním předpisem stanovené a kdy se v souladu se zákonem stanoveným způsobem stane majetkem prvního nabyvatele (přičemž dle § 5 odst. 3 téhož zákona hromadná listina musí mít náležitosti stanovené pro listinný cenný papír). Z výše uvedených důvodů nelze příjmy z nich plynoucí za zdaňovací období 2015 a 2017 považovat za příjmy dle § 8 odst. 1 písm. a) zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, v rozhodném znění (dále též „ZDP“), které jsou zdaňovány zvláštní sazbou daně dle § 36 odst. 2 písm. a) ZDP ve spojení s § 36 odst. 3 téhož zákona.
 5. Poté, co byl žalobce seznámen se stanoviskem správce daně (dle kterého listiny, které zástupce žalobce označil při jednání dne 7. 6. 2018 za „originály dluhopisů emitovaných“ JIP

majetková, s. r. o., nelze považovat za platně vydané dluhopisy, neboť v nich není uveden údaj nutný k jednoznačné identifikaci jejich prvního vlastníka), začal žalobce tvrdit (viz reakce žalobce ze dne 8. 1. 2019 na výzvy správce daně k podání dodatečného daňového přiznání ze dne 20. 12. 2018), že došlo „ke zjevnému nedorozumění“ a že daňový poradce zastupující žalobce nepředal správci daně „originály dluhopisů“, jak bylo „nesprávně protokolováno“, nýbrž pouze „vzory hromadných listin“ („definující podobu dluhopisu“), které „tvorí přílohu emisních podmínek“, byť na listinách předaných správci daně nebylo uvedeno, že by se jednalo o vzory, a emisní podmínky zástupce žalobce při jednání dne 7. 6. 2018 správci daně nepředal, nadto v nich není o přílohách či o vzorech hromadných listin žádná zmínka.

6. Správce daně uvedené vyjádření žalobce vyhodnotil v materiálním smyslu jako dodatečné tvrzení k dani z příjmů fyzických osob za předmětná zdaňovací období v nulové výši. Vzhledem k tomu, že shora uvedené důvodné pochybnosti správce daně přetrvávaly, zahájil u žalobce dle § 89 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, v rozhodném znění (dále též „daňový řád“), výzvou k odstranění pochybností ze dne 8. 3. 2019, č.j. 93843/19/2801-50523-602656, výzvou k odstranění pochybností ze dne 8. 3. 2019, č. j. 93048/19/2801-50523-602656, postup k odstranění pochybností u daně z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2015 a roku 2017. Jelikož žalobce v průběhu řízení nepředložil žádné věrohodné důkazní prostředky k odstranění pochybností správce daně, správce daně setrval na svém závěru o neplatnosti vydaných dluhopisů z důvodu chybějících náležitostí stanovených v § 6 odst. 1 písm. k) zákona o dluhopisech a o nesprávnosti údajů v řádných daňových přiznáních žalobce k dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2015 a roku 2017. S tímto závěrem byl žalobce správcem daně seznámen (písemnosti označené jako výsledek postupu k odstranění pochybností ze dne 19. 2. 2020, č. j. 250854/20/2801-60564-605231, sdělení ze dne 19. 2. 2020, č. j. 250697/20/2801-60564-605231, výsledek postupu k odstranění pochybností ze dne 19. 2. 2020, č. j. 250869/20/2801-60564-605231, sdělení ze dne 19. 2. 2020, č. j. 250782/20/2801-60564-605231, všechny doručené žalobci dne 21. 2. 2020), přičemž mu byla dána možnost se k tomuto výsledku vyjádřit a podat návrh na pokračování v dokazování spolu s návrhem na provedení dalších důkazních prostředků. V reakci na shora uvedená sdělení o výsledku postupu k odstranění pochybností žalobce navrhl (podání ze dne 5. 3. 2020, doručené správci daně dne 6. 3. 2020) výslechy svědků Č. (daňový poradce žalobce a zástupce žalobce při jednání dne 7. 6. 2018) a J. Š., zaměstnance poradce emitenta (společnosti Nexia AP, a. s.). Vzhledem k tomu, že správce daně neshledal důvody k pokračování v dokazování, vydal
 - a) dodatečný platební výměr na daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2015 (ze dne 16. 3. 2020, č. j. 415391/20/2801-51523-609040), jímž žalobci doměřil daň za předmětné zdaňovací období ve výši 413 910 Kč a současně žalobci uložil povinnost uhradit penále z doměřené daně ve výši 82 782 Kč,
 - b) dodatečný platební výměr na daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2017 (ze dne 20. 3. 2020, č. j. 444090/20/2801-51523-609040), jímž žalobci doměřil daň za předmětné zdaňovací období ve výši 413 160 Kč a současně žalobci uložil povinnost uhradit penále z doměřené daně ve výši 82 632 Kč.

7. Proti výše uvedeným dodatečným platebním výměrům se žalobce odvolal. V rámci odvolacího řízení správce daně provedl výsledky žalobcem navržených svědků D. Č. (protokol ze dne 10. 6. 2020, č. j. 1198582/20/2801-60564-609559) a J. Š., jenž byl v roce 2012 zaměstnancem společnosti Nexia AP, a.s. (viz protokol ze dne 23. 6. 2020, č.j. 1242632/20/2801-60564-609559), která poskytla emitentovi (JIP majetkové, s. r. o.) poradenský servis v souvislosti s emisí dluhopisů. Ani po doplnění dokazování v odvolacím řízení však žalovaný neshledal důvod pro změnu odvoláním napadených dodatečných platebních výměrů, a proto rozhodnutím ze dne 8. 2. 2021, č. j. 4861/21/5200-10421-711811, odvolání žalobce zamítl.

II.

Žaloba a vyjádření žalovaného

8. Proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 2. 2021, č. j. 4861/21/5200-10421-711811, podal žalobce žalobu (18 stran; žaloba byla následně po uplynutí zákonem stanovené lhůty pro podání žaloby doplněna osmistránkovou replikou), v níž namítl, že orgány finanční správy při svém rozhodování nesprávně vyšly z toho, že v průběhu ústního jednání dne 7. 6. 2018 žalobce (prostřednictvím svého zástupce, který však byl dle žalobce v této věci „*pouze pošťákem*“) správci daně předložil originály osmi hromadných listin nahrazujících celkem 40 000 000 dluhopisů jmenovité hodnoty 1 Kč (každá z hromadných listin nahrazovala 5 000 000 dluhopisů jmenovité hodnoty 1 Kč), přitom se však dle žalobce jednalo jen o „*přílohu emisních podmínek definující podobu dluhopisu*“, tedy o „*vzorové hromadné listiny*“, resp. vzory. Je pravdou, že na těchto vzorech byly úředně ověřeny podpisy jednatele emitenta, to však bylo pouze proto, aby bylo „*zachyceno, že proběhla emise dluhopisů nejpozději do 31. 12. 2021*“ a že žalobce může využít daňové výhody plynoucí z § 36 odst. 3 ZDP ve znění účinném do 31. 12. 2012.¹ Žalobce správci daně předložil „*originály dluhopisů*“ až v reakci na výzvu k podání dodatečného daňového přiznání, konkrétně „*v rámci písemného vyjádření ze dne 8. 1. 2019*“, resp. osobně při jednání se správcem daně dne 2. 4. 2019, přičemž na těchto listinách již údaj nutný k jednoznačné identifikaci prvního vlastníka dluhopisů byl (podpis jednatele emitenta – syna žalobce - již na těchto listinách úředně ověřen nebyl). Verzi žalobce o „*nedorozumění*“ (omylem nebyly předloženy originály hromadných listin, které správce daně požadoval, nýbrž osm vzorů hromadných listin) však orgány finanční správy neakceptovaly, byť byla podpořena výpověďmi svědků Č. a Š. Obdobně dle žalobce orgány finanční správy nesprávně zhodnotily význam ověření podpisů jednatele emitenta (syna žalobce) na vzorech hromadných listin. K neobvyklému ověření podpisů jednatele emitenta na všech 8 vzorech hromadných listin došlo dle žalobce proto, aby „*bylo řádně zdokumentováno a prokázáno, že emise dluhopisů proběhla do 31. 11. 2012, což je datum, kdy se aplikoval na příjmy z vydaných dluhopisů výhodnější daňový režim*“. Pro určení, zda se na zdanění úrokového příjmu použije § 36 odst. 3 ZDP ve znění účinném do 31. 12. 2012 není totiž dle žalobce rozhodné, zda byl dluhopis řádně vydán

¹ V daném případě se totiž jednalo o tzv. korunové dluhopisy. Korunový dluhopis je zaužívaný termín pro dluhopis, který byl emitován zpravidla v období od 1. 8. 2012 do 31. 12. 2012 v takové jmenovité hodnotě, aby při použití ustanovení § 36 odst. 3 zákona o daních z příjmů, ve znění účinném do 31. 12. 2012, a čl. IV. bodu 2 přechodných ustanovení zákona č. 192/2012 Sb., bylo zdanění úrokového příjmu 15% srážkovou daní rovno 0 Kč (základ daně se stanovil samostatně za každý jednotlivý dluhopis a zaokrouhloval se na celé koruny dolů, daň se rovněž zaokrouhlovala na celé koruny dolů).

(emitován) do 31. 12. 2012, tj. zda byl předán prvému nabyvateli, jak se mylně domnívají orgány finanční správy, nýbrž datum emise (dle žalobce bylo pro emitenta „naprosto klíčové v jakýkoliv moment prokázat, že emise proběhla v roce 2012“).

9. Dále žalobce zdůraznil, že „nesprávný skutkový závěr ohledně povahy listin předložených dne 7. 6. 2018 vedl žalovaného k dalšímu nesprávnému závěru, a to, že fakticky nedošlo k platnému vydání dluhopisů emitentem (JIP majetková) s veškerými náležitostmi dle zákona o dluhopisech (včetně uvedení údaje o prvním majiteli)“, v důsledku čehož dle žalovaného nelze příjmy přijaté žalobcem na bankovní účet v roce 2015 (ve výši 2 800 000 Kč) a v roce 2017 (ve výši 2 800 000 Kč) považovat za příjmy § 8 odst. 1 písm. a) ZDP, tj. příjmy plynoucí z úroků z držby cenných papírů, které jsou zdaňovány zvláštní sazbou daně dle § 36 odst. 2 písm. a) ve spojení s § 36 odst. 3 ZDP ve znění účinném pro rok 2012.
10. Celkově hodnotil žalobce postup orgánů finanční správy jako nezákonný (dle žalobce jde o součást kampaně proti tzv. korunovým dluhopisům) a odporující některým základním zásadám daňového řízení (např. zásadě volného hodnocení důkazů; podle žalobce též žalovaný požadoval, aby žalobce „unesl negativní důkazní břemeno“). Žalobou napadené rozhodnutí by pak dle žalobce jakožto „zmatečné“ a „nepřezkoumatelné“ mělo být soudem zrušeno.
11. Žalovaný ve vyjádření k žalobě [jež není třeba podrobně rekapitulovat, neboť jeho obsah účastníci znají, nadto v řízení byl žalovaný úspěšný, přičemž v odůvodnění rozsudku je třeba vypořádat základní námitky toho účastníka, kterému soud za pravdu nedal; ostatně rozhodnutí soudu je primárně reakcí na žalobní námitky, teprve až v druhé řadě - a pouze tehdy, je-li to pro vyjasnění stěžejních otázek nezbytné - případně může reagovat i na vyjádření k žalobě (srov. shodně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 6. 2021, č. j. 10 Afs 405/2020 – 41, bod 9)] setrval na závěrech obsažených v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, které je dle jeho názoru věcně správné a zákonné, a navrhl, aby soud žalobu zamítl.

III.

Posouzení věci soudem

12. Soud přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále též „s. ř. s.“) žalobou napadené rozhodnutí [přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§75 odst. 1 s. ř. s.)] a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
13. Předně soud připomíná, že ačkoliv je povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek odpovědi na každou námitku, resp. argument. Rozsah reakce na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry (proto zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení), případně (za podmínek tomu přiměřeného kontextu) i s akceptací odpovědi implicitní - tzn., že na námitky lze reagovat i (např.) tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí orgán veřejné moci prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí [„není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže

proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“ (nález Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08 (N 26/52 SbNU 247), bod 68]. Jiný postup by ohrožoval funkčnost orgánů veřejné moci, především pak jejich schopnost efektivně (zejména v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu) plnit zákonem jim uložené úkoly (k tomu srov. i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 5. 2020, č. j. 9 As 413/2018 – 43, bod 21). Z výše uvedených důvodů proto např. soud není povinen reagovat na košatou a obsáhlou žalobu stejně košatým a obsáhlým rozsudkem (shodně srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2015, č. j. 10 Afs 18/2015 – 48, bod 35, popř. rozsudky téhož soudu ze dne 5. 2. 2021, č. j. 5 As 140/2019 – 93, bod 41, a ze dne 5. 3. 2021, č. j. 5 As 267/2019 – 106, bod 66). Implicitně lze samozřejmě vypořádat i důkazní návrhy účastníků řízení (viz např. nález Ústavního soudu ze dne 27. 3. 2019, sp. zn. III. ÚS 35/19, bod 62, či rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 2. 2017, č. j. 9 Ads 225/2016 – 61, body 42 a 44, a ze dne 11. 7. 2019, č. j. 5 Ads 213/2018 – 25, bod 18).

14. Současně platí, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou správně vyřčené, a proto bude soud tam, kde se se závěry správních orgánů shodne, na tyto odkazovat, event. je zopakuje. Soud není povinen hledat způsob pro alternativní a originální vyjádření závěrů, které již přesvědčivě vyslovily správní orgány (podobně srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2014, č. j. 6 As 54/2013 – 128, popř. rozsudek téhož soudu ze dne 4. 3. 2015, č. j. 6 As 72/2014 – 88), resp. soud není povinen vše znovu převyšprávnět „vlastními slovy“ (srov. např. nález Ústavního soudu ze dne 10. 11. 2020, sp. zn. III. ÚS 1889/20).
15. Konečně je vhodné ve vztahu k samotnému soudnímu přezkumu dodat i to, že pojem „úplný přezkum“ (plná jurisdikce) není Evropským soudem pro lidská práva (srov. rozsudek ze dne 20. 10. 2015 ve věci č. 40378/10 – Fazia Ali proti Spojenému království) vykládán doslova a Evropský soud pro lidská práva se v zásadě spokojí, bude-li přezkum dostatečný (sufficient review). Je třeba též přihlídnout ke zvláštnostem řízení ve správním soudnictví, v rámci něhož může být skutkový přezkum v zásadě omezený a soudní orgán se může zaměřit spíše na přezkum předchozího řízení než na přijímání skutkových závěrů. Z článku 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod dle Evropského soudu pro lidská práva nevyplývá právo na přístup k soudu, který může nahradit názor správního orgánu svým vlastním názorem; v této souvislosti Evropský soud pro lidská práva zdůrazňuje, že musí být respektována rozhodnutí správních orgánů založená na vhodnosti (expediency), která jsou mnohdy přijímána ve specializovaných oblastech práva (srov. např. Bryan proti Spojenému království, č. 19178/91, rozsudek ze dne 22. 11. 1995, § 47).
16. K jednotlivým žalobním námitkám pak soud uvádí, že v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí (které tvoří společně s rozhodnutími správce daně jeden celek) jsou zmíněny podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se žalovaný řídil při jejich hodnocení a při aplikaci právních předpisů, v odůvodnění jsou též srozumitelně popsány důvody výroků rozhodnutí a jsou v něm též vypořádány základní námitky žalobce (byť i jen implicitně). Žalovaný zjistil stav věci v dostatečném rozsahu (provedl všechny žalobcem navržené důkazy) a na jeho základě byly přijaty odpovídající právní závěry, které byly řádně odůvodněny. Žalobou napadené rozhodnutí tak není nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů (nedostatkem důvodů nelze rozumět případné dílčí nedostatky odůvodnění

rozhodnutí) nebo pro nesrozumitelnost a ani netrpí jinou vadou, která by opodstatňovala postup dle § 76 s. ř. s. Absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění žalovaného rozhodnutí (či následně v rozhodnutí soudu) rozhodně bez dalšího nezpůsobuje nezákonnost rozhodnutí, či dokonce jeho nepřezkoumatelnost, jak bylo vysvětleno výše (shodně srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2020, č. j. 2 As 69/2019 – 40, bod 16). Podstatné je, aby se správní orgán (či následně správní soud) vypořádal alespoň se základními námitkami účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 12. 2021, č. j. 8 As 201/2019 – 80, bod 16). To žalovaný v nyní posuzované věci učinil.

17. Nesouhlas žalobce s právními závěry žalovaného, s vyhodnocením důkazních prostředků, s mírou vypořádání odvolacích námitek (v situaci, kdy všechny stěžejní odvolací námitky byly žalovaným řádně vypořádány) nezpůsobuje nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí. S hodnocením důkazních prostředků byl žalobce řádně seznámen, a to ve výsledku postupu k odstranění pochybností ze dne 19. 2. 2020, dále v odůvodnění dodatečných platebních výměrů a v seznámení doručeném žalobci dne 11. 11. 2020. Žalobci byla dána možnost se k hodnocení důkazních prostředků vyjádřit, nebyl tedy krácen na svých právech, postup orgánů finanční správy v průběhu daňového řízení byl korektní (rozhodně nelze hovořit o účelovosti, či dokonce o jakési „kampani“). Žalobou napadené rozhodnutí není zmatečné, jak žalobce tvrdí, v řízení nebyly porušeny základní zásady daňového řízení včetně zásady volného hodnocení důkazů (§ 8 odst. 1 daňového řádu). Žalobou napadené rozhodnutí dostojí požadavkům kladeným judikaturou správních soudů na odůvodnění rozhodnutí orgánů veřejné správy. V této souvislosti je vhodné též zdůraznit, že právo na spravedlivý proces neznamená rozhodnutí odpovídající představě toho kterého účastníka řízení, ale zaručuje, že řízení proběhne podle předem stanovených pravidel, v nichž mu budou poskytnuta práva účastníka řízení, a je na něm, aby byl schopen jich využít a prokázat svou verzi líčené pře; neprokáže-li však svá tvrzení, nejde o porušení práva na spravedlivý proces (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 16. 9. 2020, sp. zn. I. ÚS 2249/20, bod 8).
18. Důvodné nejsou ani další námitky žalobce.
19. Jak již bylo uvedeno v narativní části tohoto rozsudku, orgány finanční správy po provedeném postupu k odstranění pochybností dospěly k závěru, že příjmy přijaté daňovým subjektem na bankovní účet v roce 2015 (ve výši 2 800 000 Kč) a v roce 2017 (ve výši 2 800 000 Kč) nejsou příjmy dle § 8 odst. 1 písm. a) ZDP, tj. příjmy plynoucí z úroků z držby cenných papírů, které jsou zdaňovány zvláštní sazbou daně dle § 36 odst. 2 písm. a) ve spojení s § 36 odst. 3 ZDP ve znění účinném do 31. 12. 2012, neboť dluhopisy (resp. hromadné listiny tyto dluhopisy nahrazující), které žalobce na základě jasné a srozumitelné výzvy správci daně při jednání dne 7. 6. 2018 předložil, neobsahovaly zákonem stanovené náležitosti [konkrétně údaj nutný k jednoznačné identifikaci jejich prvního vlastníka (§ 6 odst. 1 písm. k/ zákona o dluhopisech)], a proto nebyly platně vydány, jelikož dle § 5 odst. 1 zákona o cenných papírech je cenný papír vydán až dnem, kdy splňuje všechny náležitosti pro něj zákonem nebo jiným právním předpisem stanovené a kdy se v souladu se zákonem stanoveným způsobem stane majetkem prvního nabyvatele (příčemž dle § 5 odst. 3 téhož zákona hromadná listina musí mít náležitosti stanovené pro listinný cenný papír). Tvrzení žalobce, že originály hromadných listin nahrazujících 40 000 000 dluhopisů

jmenovité hodnoty 1 Kč (každá z 8 hromadných listin nahrazovala 5 000 000 dluhopisů jmenovité hodnoty 1 Kč) žalobce předložil až v reakci na výzvu k podání dodatečného daňového přiznání, konkrétně „v rámci písemného vyjádření ze dne 8. 1. 2019“, resp. při jednání se správcem daně dne 2. 4. 2019 (přičemž na těchto listinách již údaj nutný k jednoznačné identifikaci prvního vlastníka dluhopisů byl), orgány finanční správy vyhodnotily jako nevěrohodné. Dle orgánů finanční správy žalobce prokazatelně předložil originály hromadných listin nahrazujících dluhopisy při jednání dne 7. 6. 2018, ovšem bez stanovených náležitostí dle zákona o dluhopisech, a tyto zákonem stanovené náležitosti byly účelově doplněny až poté, co byl žalobce na tuto skutečnost správcem daně upozorněn (jednatelem emitenta byl v době emise předmětných dluhopisů syn žalobce). Takový závěr orgánů finanční správy soud (na rozdíl od žalobce) nehodnotí soud jako excesivní. I dle názoru soudu je verze žalobce nevěrohodná, resp. žalobci se nepodařilo rozptýlit pochybnosti správce daně.

20. Na tomto místě soud připomíná, že správce daně dne 25. 5. 2018 adresoval žalobci zcela jasnou a srozumitelnou výzvu, aby žalobce správci daně předložil veškeré listiny (včetně originálů dluhopisů), které má v držení jakožto fyzická osoba a které se vztahují k dluhopisům vydaným emitentem JIP majetková, s. r.o. (výzva ke splnění povinnosti ze dne 25. 5. 2018, č. j. 1155022/18/2801-60564-605231). Žalobce výzvě správce daně porozuměl (opak ostatně ani nebyl žalobcem tvrzen) a udělil zvláštní plnou moc daňovému poradci „D. Č.“, aby ho „zastupoval ve věci reakce na výzvu ke splnění povinnosti č. j. 1155022/18/2801-60564-605231 ze dne 25. 5. 2018 – zejména k zapůjčení správcem daně vyžádaných listin“. D. Č. přitom v této věci rozhodně nevystupoval jako pouhý „pošťák“, jak je prezentováno žalobcem, ale jako kvalifikovaný a zkušený zástupce (který je - mimo jiné - povinen chránit práva a oprávněné zájmy svého klienta a jednat svědomitě – viz § 6 odst. 1 zákona č. 523/1992 Sb., o daňovém poradenství a Komoře daňových poradců České republiky, ve znění pozdějších předpisů), který byl oprávněn komplexně reagovat na výzvu správce daně a jehož jednání zavazovalo přímo žalobce. Jestliže pak tento kvalifikovaný a zkušený zástupce (daňový poradce) předal při ústním jednání dne 7. 6. 2018 správci daně 8 hromadných listin nahrazujících celkem 40 000 000 (každá z hromadných listin 5 000 000) dluhopisů jmenovité hodnoty 1 Kč s tím (viz protokol o jednání ze dne 7. 6. 2018), že se jedná o „originály dluhopisů emitovaných daňovým subjektem“ (JIP majetková, s. r. o.), nepochybuje soud o tom, že správci daně byly předány originály hromadných listin nahrazujících zmíněné dluhopisy, zvláště když zástupce žalobce proti obsahu protokolu o ústním jednání (který je veřejnou listinou ve smyslu § 94 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů, dále též „daňový řád“, tzn., že potvrzuje pravdivost toho, co je v něm uvedeno) neuplatnil žádné námitky a i při výslechu dne 10. 6. 2020 obsah protokolu nezpochybnil (uvedl, že „souhlasí s protokolem“). Soud - stejně jako orgány finanční správy - neuvěřil tomu, že listiny předložené správci daně dne 7. 6. 2018 nebyly „originály dluhopisů“, nýbrž jen „přílohou emisních podmínek definující podobu dluhopisu“ (viz např. body 7 a 22 žaloby), resp. „vzorovými hromadnými listinami“ (viz např. bod 19 žaloby) či „vzory dluhopisů“ (viz např. bod 17 žaloby), event. „vzory“ (viz např. bod 26 žaloby). Jednak proto, že listiny předložené žalobcem dne 7. 6. 2018 nebyly označeny jako vzor a ani v emisních podmínkách (které žalobce při jednání dne 7. 6. 2018 nepředložil) se o přílohách či dokonce o vzorech nehovoří, jednak proto, že mělo-li se jednat skutečně o vzor „definující podobu dluhopisu“, tedy o jakousi předlohu pro

tisk originálů hromadných listin, pak postrádalo smysl takový „vzor“ vyhotovovat osmkrát, číslovat a navíc podepisovat jednatelem emitenta a tento podpis dokonce na každém vzoru úředně ověřovat, zvláště když § 36 odst. 3 zákona č. 586/1992 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti čl. III bodu 6 zákona č. 192/2012 Sb., se použije pouze pro úrokový příjem z dluhopisu emitovaného (rozuměj vydaného) před 1. 1. 2013 (viz čl. 4 zákona č. 192/2012 Sb., kterým se mění zákon č. 72/2000 Sb., o investičních pobídkách a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony), samotné datum emise není z tohoto hlediska podstatné (nadto úředně byl již ověřen podpis jednatele JIP majetková, s. r. o., na emisních podmínkách). Datum emise je pouze datum označující den, kdy může dojít k vydání cenného papíru prvému nabyvateli, kdežto datum vydání je určeno momentem, kdy se listina obsahující zákonem předepsané náležitosti stane majetkem prvního nabyvatele, tj. stane se dluhopisem (viz § 5 odst. 1 zákona o cenných papírech a § 2 a § 6 zákona o dluhopisech). Pro určení, zda se na zdanění úrokového příjmu použije § 36 odst. 3 zákona č. 586/1992 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti čl. III bodu 6 zákona č. 192/2012 Sb., je proto rozhodné, zda byl dluhopis řádně vydán (emitován) do 31. 12. 2012, tj. zda byl předán prvému nabyvateli (předání dluhopisů prvému nabyvateli lze prokázat např. předávacími protokoly). Vzhledem k výše uvedenému soud nenalézá žádný racionální důvod pro legalizaci podpisů jednatele na pouhém vzoru „*definujícím podobu dluhopisu*“, zvláště když na tvrzených originálech hromadných listin (která žalobce předložil správci daně až dne 2. 4. 2019) podpis jednatele emitenta úředně ověřen nebyl.

21. Verze žalobce nebyla prokázána ani žalobcem akcentovanými výpověďmi svědků D. Č. a J. Š. D. Č. nepotvrdil tvrzení žalobce, že by správci daně dne 7. 6. 2018 předložil „*vzory hromadných listin*“ a nikoli správcem daně požadované originály dluhopisů. Naopak svědek vyjádřil souhlas s obsahem protokolu ze dne 7. 6. 2018, v němž je zaznamenáno předání originálů hromadných listin, nikoli předání emisních podmínek se vzory hromadných listin. Je pravdou, že se svědek současně snažil zdůraznit, že „*dělal pouze pošťáka*“, nicméně soud mu stejně jako orgány finanční správy neuvěřil v tom, že se jakožto daňový poradce s mnohaletou praxí nezajímal o to, zda skutečně správně reaguje na výzvu správce daně ze dne 25. 5. 2018, resp. zda předkládá „*originály dluhopisů emitovaných*“ JIP majetková, s. r. o., když byl žalobcem zmocněn speciálně k tomu, aby na tuto výzvu reagoval. V podrobnostech odkazuje soud na body 50 a 51 žalobou napadeného rozhodnutí. Svědek Š. (daňový poradce a v roce 2012 zaměstnanec NEXIA AP, a. s., která pro JIP majetková, s. r. o., připravovala emisi předmětných dluhopisů) se sice podílel na přípravě emise dluhopisů, nemohl však potvrdit, jaké konkrétní hromadné listiny byly žalobci předány a zda listiny předané žalobci obsahovaly veškeré zákonem stanovené náležitosti, neboť samotnému předání hromadných listin žalobci přítomen nebyl. Svědek přitom může vypovídat pouze o tom, co viděl, slyšel a co bezprostředně vnímal, hodnocení faktů mu nepřísluší. Svědek navíc o „*vzorech*“ nehovořil. Naopak hovořil o tom, že „*komunikoval e-mailem a telefonicky*“ s paní N. z JIP majetková, s. r. o.. Žalobce však správci daně předložil pouze screenshoty obrazovky PC, na níž byly zobrazeny dva e-maily od jiného tehdejšího zaměstnance NEXIA AP, a. s. (J. K., do 27. 9. 2021 místopředsedy představenstva PRAGUE TAX SERVICE, a. s., která žalobce zastupovala v odvolacím řízení, z něhož vzešlo žalobou napadené rozhodnutí; J. K. byl za PRAGUE TAX SERVICE, a. s., přítomen i výslechu D. Č.), adresované paní N. z JIP majetková, s. r. o. Zůstalo tedy

neobjasněno, kdo z NEXIA AP, a. s., skutečně s paní N. komunikoval a jaká jí dával doporučení. Nadto ke zmíněným e-mailům byly připojeny soubory, z nichž pouze jediný byl pojmenován jako vzor, a to soubor s názvem „*Dluhopis JIP majetková vzor rubopisu*“ (další soubory jsou označeny např. jako „*Dluhopis*“, „*Emisní podmínky*“ apod.). V e-mailu s předmětem „*Dluhopis-JIP majetková*“ se přitom jednoznačně hovoří o „*bromadné listině*“, nikoliv o „*vzoru bromadné listiny*“, jakož i o tom, že hromadné listiny mají být vytištěny v „*potřebném očíslovaném počtu*“ (vzor by nepochybně postačovalo vytisknout pouze jednou) a má být zajištěn „*úředně ověřený podpis osoby jednající jménem JIP Majetková*“. V podrobnostech odkazuje soud na hodnocení předmětné e-mailové komunikace žalovaným pod bodem 55 žalobou napadeného rozhodnutí.

22. V daňovém řízení tíží daňový subjekt důkazní břemeno ohledně jeho tvrzení (§ 86 odst. 3 písm. c/, § 92 odst. 3 daňového řádu, srov. též např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 2. 2005, č. j. 1 Afs 54/2004 - 125), tzn., že daňový subjekt je odpovědný za to, že jím předložené důkazní prostředky prokážou jeho tvrzení (srov. rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 25. 4. 2003, č. j. 31 Ca 62/2002 - 25, publikovaný pod č. 94/2004 Sb. NSS). Daňový subjekt též prokazuje skutečnosti, k jejichž průkazu byl správcem daně v průběhu daňového řízení oprávněně vyzván (srov. např. odstavec 21 odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 4. 2014, č. j. 1 Afs 20/2014 - 40). Správce daně prokazuje skutečnosti vyvracející věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost povinných evidencí, účetních záznamů, jakož i jiných záznamů, listin a dalších důkazních prostředků uplatněných daňovým subjektem. Prokáže-li správce daně důvodné pochybnosti o věrohodnosti, úplnosti, průkaznosti nebo správnosti účetnictví daňového subjektu, přesouvá se důkazní břemeno opět na daňový subjekt, který musí předložením dalších důkazů pochybnosti správce daně rozptýlit (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 9. 2017, č. j. 6 Afs 34/2017 - 71). Současně platí, že není povinností správce daně poučovat daňový subjekt o tom, jakými konkrétními důkazními prostředky má prokazovat svá tvrzení, popř. skutečnosti, k jejichž průkazu byl správcem daně v průběhu daňového řízení oprávněně vyzván (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2018, č. j. 2 Afs 345/2017 - 35, bod 53, a ze dne 5. 4. 2018, č. j. 1 Afs 456/2017 - 39, bod 19). Pokud daňový subjekt v daňovém řízení neprokáže výše uvedené skutečnosti, nelze dovozovat, že tyto skutečnosti naopak musí prokázat správce daně, a pokud tak neučiní, dospět k závěru, že rozhodnutí správce daně bylo vydáno na základě neúplných skutkových zjištění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2007, č. j. 9 Afs 32/2007 - 84). Jinými slovy nesplní-li daňový subjekt svou zákonnou povinnost v řízení před daňovým orgánem, nemůže být taková skutečnost přičítána k tíži tohoto orgánu. Daňové řízení, resp. dokazování v jeho průběhu, není založeno na zásadě vyšetřovací, ale na prioritní povinnosti daňového subjektu dokazovat vše, co sám tvrdí (shodně i rozsudek NSS ze dne 9. 2. 2005, č. j. 1 Afs 54/2004 - 125, publikovaný pod č. 1022/2007 Sb. NSS; k důvodům rozložení důkazního břemene srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2008, č. j. 2 Afs 25/2007-121). Je tedy na daňovém subjektu, aby postupoval aktivně a důkazy navrhoval a předkládal (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 10. 2017, č. j. 6 Afs 55/2017 - 33, bod 29). Současně není povinností správce daně, aby opakovaně vyzýval daňový subjekt k prokázání totožných skutečností, k jejichž prokázání je povinen již ze zákona a k jejichž prokázání byl správcem daně řádně vyzván, zvláště když již první výzva byla perfektní (jak

- tomu bylo v projednávané věci). Správce ani není povinen vyzývat daňový subjekt k předložení dalších důkazních prostředků, pokud důkazní prostředky již daňovým subjektem předložené neshledá způsobilými k prokázání ve výzvě vymezených skutečností (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 4. 2004, č. j. 2 Afs 10/2004-71). Opačný výklad by vedl k nekonečnému dialogu mezi daňovým subjektem a správcem daně, a proto je třeba jej s použitím argumentu per reductionem ad absurdum odmítnout.
23. Správce daně prokázal své důvodné pochybnosti a svou argumentaci shrnul ve výzvách k odstranění pochybností ze dne 8. 3. 2019. Tyto pochybnosti se však žalobci nepodařilo rozptýlit (v podrobnostech odkazuje soud na písemnosti označené jako výsledek postupu k odstranění pochybností ze dne 19. 2. 2020, č. j. 250854/20/2801-60564-605231, sdělení ze dne 19. 2. 2020, č. j. 250697/20/2801-60564-605231, výsledek postupu k odstranění pochybností ze dne 19. 2. 2020, č. j. 250869/20/2801-60564-605231, sdělení ze dne 19. 2. 2020, č. j. 250782/20/2801-60564-605231, všechny doručené žalobci dne 21. 2. 2020). Ani svědecké výpovědi J. Š. a D. Č. (kteří byli vyslechnuti v odvolacím řízení a žalobce byl s hodnocením jejich výpovědí před vydáním žalobou napadeného rozhodnutí seznámen) neprokázaly tvrzení žalobce, že správci daně byly při ústním jednání dne 7. 6. 2018 předloženy pouze vzory hromadných listin tvořící přílohu emisních podmínek. Rovněž tak nebylo prokázáno, že předmětné dluhopisy při vydání obsahovaly údaje umožňující jednoznačnou identifikaci prvního vlastníka, tj. zákonem stanovenou náležitost. Orgány finanční správy přitom po žalobci nepožadovaly, aby „unesl negativní důkazní břemeno“, ale pouze to, aby rozptýlil jejich pochybnosti a věrohodnými důkazy prokázal svoji skutkovou verzi.
24. Soud nevyhověl návrhu žalobce, aby až v řízení před soudem provedl důkaz listinami označenými jako „*stanovisko k výběru způsobu financování expanze společnosti JIP majetková, s.r.o.*“ (ze dne 1. 10. 2012) a „*předávací protokol*“ (ze dne 10. 12. 2012), neboť tyto listiny mohl žalobce předložit v daňovém řízení, nicméně tak bez jakéhokoli omluvitelného důvodu neudělal. Ze stejných důvodů soud nevyslechl J. K., neboť jeho výslech mohl žalobce navrhnout již v daňovém řízení (např. na základě výzev k odstranění pochybností ze dne 8. 3. 2019), avšak opět tak bez omluvitelných důvodů neučinil. Těžiště dokazování ohledně stanovení výše výsledné daně se nachází v daňovém řízení, v němž primárně leží důkazní břemeno na daňovém subjektu. Předložení důkazů až v průběhu řízení před soudem proto nemůže mít vliv na posouzení, zda daňový subjekt v daňovém řízení před správcem daně důkazní břemeno dle § 92 daňového řádu unesl (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2019, č. j. 1 Afs 19/2019 - 30). Nelze předpokládat úspěch daňových subjektů, které v potřebné době neplnily zákonem stanovené povinnosti, a následně se domáhají stanovení daňové povinnosti způsobem, který jim nejvíce vyhovuje. „*Soud totiž přezkoumává otázku, zda daňový subjekt (žalobce) unesl v daňovém řízení své důkazní břemeno, resp. otázku rozložení důkazního břemene v konkrétní situaci. Možnost, že by toto důkazní břemeno unesl teprve nově předloženými důkazy před správním soudem, je vyloučena*“ (Kühn, Z., Kocourek, T. a kol. Soudní řád správní. Komentář. Praha: Wolters Kluwer, 2019, str. 633, a shodně též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 6 Afs 223/2020 – 28, bod 18).
25. Pokud jde o svědka J. Š., tak ten byl vyslechnut již v daňovém řízení za přítomnosti zástupce žalobce, a proto soud nepřistoupil k jeho opakovanému výslechu, zvláště když

žalobce neuvedl, jaké nové rozhodné skutečnosti by měly být jeho výsledkem zjištěny. Ke skutečnostem, o nichž hovořil žalobce při jednání soudu dne 6. 4. 2022 (viz protokol o jednání ze dne 6. 4. 2022 na listech číslo 108 až 111 soudního spisu), se již svědek Š. v daňovém řízení vyjadřoval.

26. Pokud jde o listiny, které žalobce předložil správci daně při jednání dne 2. 4. 2019, pak jejich kopie jsou součástí správního spisu (pořídil je správce daně z tvrzených originálů), a proto v situaci, kdy nebyla zpochybňována autenticita těchto kopií, nebylo třeba originály těchto listin provádět dokazování v řízení před soudem, neboť v řízení před správním soudem se dokazování správním spisem neprovádí, byť z jeho obsahu správní soudy vycházejí a důkazní prostředky (důkazy) v něm obsažené hodnotí. Např. v odůvodnění rozsudku ze dne 12. 11. 2015, č. j. 7 As 238/2015 – 31, Nejvyšší správní soud uvedl: *„Dokazování nicméně není potřeba provádět obsahem správního spisu, neboť ten je obrazem a výsledkem správního řízení, dokládá skutkový a právní stav, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Af 8/2008 – 117, č. 2383/2011 Sb. NSS).“*
27. Za správné považuje soud i právní závěry orgánů finanční správy.
28. Dle § 2 odst. 2 zákona o dluhopisech (všechny právní normy jsou citovány ve znění účinném v rozhodné době, jak plyne z bodu 4 tohoto rozsudku) je dluhopis cenným papírem na řad, přičemž dle § 6 odst. 1 písm. k) téhož zákona k náležitostem, které musí listinný dluhopis obsahovat, patří i údaje nutné k jednoznačné identifikaci prvního vlastníka dluhopisu, tj. u fyzické osoby zpravidla jméno a příjmení, bydliště, datum narození, případně rodné číslo. Pokud listina neobsahuje některou z náležitostí dluhopisu uvedenou v § 6 odst. 1 zákona o dluhopisech, nemůže se jednat o dluhopis.
29. Dle § 5 odst. 1 zákona o cenných papírech je cenný papír vydán dnem, kdy splňuje všechny náležitosti pro něj zákonem nebo jiným právním předpisem stanovené a kdy se v souladu se zákonem stanoveným způsobem stane majetkem prvního nabyvatele (den vydání cenného papíru).
30. Žalobcem předložené listiny (které zástupce žalobce dne 7. 6. 2018 předkládal správci daně jako originály hromadných listin nahrazujících dluhopisy) neobsahovaly zákonem stanovené náležitosti [konkrétně údaj nutný k jednoznačné identifikaci prvního vlastníka (§ 6 odst. 1 písm. k/ zákona o dluhopisech)], a proto nebyly platně vydány, jelikož dle § 5 odst. 1 zákona o cenných papírech je cenný papír vydán až dnem, kdy splňuje všechny náležitosti pro něj zákonem nebo jiným právním předpisem stanovené a kdy se v souladu se zákonem stanoveným způsobem stane majetkem prvního nabyvatele (přičemž dle § 5 odst. 3 téhož zákona hromadná listina musí mít náležitosti stanovené pro listinný cenný papír). Z výše uvedených důvodů nebylo možno příjmy z nich plynoucí za zdaňovací období 2015 a 2017 považovat za příjmy dle § 8 odst. 1 písm. a) ZDP, které jsou zdaňovány zvláštní sazbou daně dle § 36 odst. 2 písm. a) ZDP ve spojení s § 36 odst. 3 téhož zákona. Jelikož se nejednalo ani o příjmy, které by bylo možno klasifikovat jako příjmy uvedené v § 6 až § 9 ZDP, nezbylo než tyto příjmy podřadit pod § 10 ZDP.

IV.

Závěr a náklady řízení

31. Soud uzavírá, že základní žalobní námitky nebyly důvodné, a proto žalobu v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl (výrok I).
32. Žalobce nebyl v řízení úspěšný, nemá tedy na náhradu nákladů řízení právo (§ 60 odst. 1 s. ř. s. a contrario). Žalovaný se práva na náhradu nákladů řízení vzdal, a proto soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II).

Poučení:

Rozsudek, který byl doručen účastníkům, je v právní moci.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost (mimořádný opravný prostředek) ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice 6. dubna 2022

Jan Dvořák v. r.
předseda senátu